

23. zsoltár

Fehér temetőbe járni el, szép lenne
– mondtam –, de ő csak legyint,
a halottak elviszik még az élők terveit is.
Mintha mondtam volna neki, neked, igazából ezt
az egészet magamban beszéltem el.
Elbeszéltem, bár jobb lett volna, ha még magamban
is hallgatok, nyirkos ősz volt, november vége csak,
azt hiszem, felhívhattalak, volt akkor valami köztünk,
valami semmi, valami mégiscsak.

Megbeszéltük, megiszunk egy teát mondjuk,
csak nehogy meglássanak, neked van valakid,
nekem senki – mondtad – még elbeszélhetik.
Gondoltam (nyirkos ősz volt, november vége csak)
ilyenkor nem érdemes, velünk csak egy pincér foglalkozhat.
Találkoztunk, azt hiszem, már lassan tél volt rendesen,
gondoltam, szép lenne a halottaktól megtanulni, hallgatni
hogy kell csendesen. Én nem tudtam mit tenni, hallgattalak,
válaszoltam is néha, pásztor, emlékszem, ennyivel még
– legfőképpen magam – (tél volt lassan, fát kell venni,
rá meg díszeket) felruháztalak.

Hát beszélhettünk volna erről is, hogy az isten,
vagy bármi más, hogy majd egyszer a messiás,
hogy a halottak a földből, hogy majd egy pásztor,
mint a nyájakat, hogy hazatérés, vagy bármi más,
hogy majd az élők megtanulhatják.

De ez csak egy délután volt, nyirkos ősz, november vége csak,
azt hiszem, előtte felhívhattalak, tudtam, nekem van valakim,
neked legalább annyira sincs, megláthatnak, súgta,
de hát a halottakkal senki sem foglalkozik.
Azóta így telnek el napjaink, néha igaz, napsütés van,
néha még fúj a szél, új évet görget lassan (kavicsokat
rugdostam, míg vártalak) előre új remény.

Fehér temetőbe járni el szép lenne – mondtam –
de ő csak legyint – az a valaki – megtanulni a halottaktól
a hallgatás rejtelmét,
nem azért, de kimondani újra: pásztor,
hogya a nyájakat,
vagy hallgatni el örökre – mint teázásaink –, bolyongani
téli őszben, csalni, vagy egyszerűen csak csalatni,
hogya a bűnről az élők is tanulhassanak valamit.

A hegesedés vége

Mindent az utolsó pontig,
mindent addig akarok majd
végleg eljuttatni. De még nem
tudom a csigolyáid mozgásait,
nem tudom a hajlatok végére fakadt,
bőr mosolyokat, nem tudom, a bőr alatt
valóban mi zajlik.

De láttam a várakozás végső mezőit,
ahogy benned, a bőr, a zsír, hajlatok,
csigolyák alatt, ahogy kinyílnak,
láttam a percek lassú sipoly járatait.
Benned mozognak, benned élnek.
Mint fényes gyulladás,
mint egy hegesedés vége.

Tiszta alkalom lett számomra minden,
tiszta ünnep, minden kulcszárás,
minden kényes zárolás.

De mindent az utolsó pontig,
mindent addig, hogy, mint
egy fényes nap után, mint
ajtózárás után, mint
ahogy kinyílnak a csigolyáid alatt,
mint a hajlatok végére fakadt,
bőr mosolyokat, megjegyezni mindent.

A várakozás végső mezőiben élek,
a percek lassú sipoly járataiban, és
hiába minden: tiszta ünnep,
te bennem élsz, mint egy fényes
gyulladás, és bennem tűnsz el végleg,
mint egy tályog, aminek heggel,
gyógyulnia kell.

■ **Lázár Bence András** (Szeged, 1989): 2008-ban a Sárvári Diákírók, Diákköltők Országos Találkozóján vers kategóriában arany minősítést, az Író-Deák országos verspályázaton és a Deákpoézis országos verspályázaton első helyezést ért el. A József Attila Kör tagja. Legutóbbi kötete: *Rendszeres bonctan* (Prae.hu–Palimpszeszt, 2011).